

SEXUALPOLITIK

Utges av

Homosexuella Socialister

Nr. 2 1974

1 kr

SEXUALPOLITIK nr 2, 1974

Innehåll:

Den kvinnoidentifierade kvinnan.....	2
Känslovandring till homo-socialistgrupp 3.....	6
Sveriges Radio, psykiatrin och sexualpolitiken.....	7
"Sånger för kvinnor och män" - och lite följd tankar...	8
Homosexualitet och marxism.....	10
Komtillmej och sovnu.....	18
När solen går ner.....	19
Notiser om böcker m m.....	20
Homosexuella Socialister, presentation.....	21

Redaktion för detta nummer:

Ingrid Hollinger, Ulla-Britt Larsson, Joanna Normark,
Ulf Renmark, Mats Backlund

Vill du veta mer om oss och vad vi gör:

Ring	Mats	08 - 43 59 53
	Ingrid	34 51 43
	Per	37 81 17
	Nils	19 64 77

eller skriv till oss:

Homosexuella Socialister
c/o RFSL Klubb Timmy
Timmermansgatan 24
116 49 Stockholm

B I D R A G T I L L T I D N I N G E N :

Sänd artiklar, teckningar, synpunkter på tidningen till ovanstående adress.

Den kvinno- identifierade kvinnan

av Radical Lesbians 1:a maj 1970

(En viss förkortning har gjorts)

Vad är en lesbisk kvinna? En lesbisk kvinna är alla kvinnors raseri förtätat till explosionspunkten. Hon är en kvinna, som ofta från en mycket tidig ålder handlar i överensstämmelse med sin inre drift att bli en mera fullständig och fri människa än samhället tillåter henne. Dessa behov och handlingar försätter henne i plågsamma konflikter med det accepterade sättet att tänka, känna och uppföra sej - tills hon befinner sej i ständigt krig med allt runt omkring sej och vanligtvis också med sej själv. Hon är kanske inte medveten om den politiska innebörden av vad som för henne började som en personlig nödvändighet, men hon har inte kunnat acceptera begränsningarna och förtrycket som lagts på henne genom den mest fundamentala rollen i samhället - kvinnorollen. Det virrvarr hon upplever tenderar att uppamma skuld-känslor i proportion till i hur hög grad hon upplever att hon inte motsvarar samhällets förväntningar, och/eller driver henne till slut att ifrågasätta och analysera det som det övriga samhället mer eller mindre accepterar. Hon tvingas utveckla sitt eget livsmönster, tvingas ofta leva en stor del av sitt liv ensam, förstår vanligen mycket tidigare än sina heterosexuella systrar den grundläggande ensamheten i livet (som myten om äktenskapet döljer).

Först måste vi förstå att lesbianismen liksom manlig homosexualitet är ett

sätt att bete sej som bara är möjligt i ett samhälle med könsrollssystem och mansdominans. Könsrollerna tar ifrån oss kvinnor vår mänsklighet genom att definiera oss som en stödjande/tjänande kast i förhållande till männens herrekast, och gör männen till känslomässiga krymplingar genom att tvinga dom att bortse från sina kroppar och känslor, för att de ska kunna utföra sina ekonomiska/politiska/militära funktioner effektivt. Homosexualitet är en biprodukt av ett speciellt sätt att prägla roller på basis av kön. I ett samhälle där män inte förtrycker kvinnor, och sexuella yttringar tillåts följa känslor, skulle kategorierna heterosexualitet och homosexualitet försvinna.

Men lesbianism skiljer sej också från manlig homosexualitet, och fyller en annan funktion i samhället. lesbisk är det ord, den etikett, som håller kvinnor på mattan. När en kvinna hör detta ord kastas efter sej vet hon att hon har gått för långt. Hon vet, att hon har gått över den förfärliga gränsen för sin könsroll. Hon ryggar tillbaka, hon protesterar, hon ändrar sina handlingar för att vinna gillande. lesbisk är en etikett uppfunnen av mannen till att fästa på den kvinna, som vågar vara hans jämlike, som vågar ifrågasätta hans företrädesrätt, som vågar hävda sina egna behovs företräde. Att applicera denna etikett på människor, som är aktiva inom Women's Liberation är bara det senaste exemplet i en lång historia: Äldre kvinnor kan minnas att för inte

så länge sedan fick vilken kvinna som helst som var framgångsrik, oberoende, som inte orienterade hela sitt liv runt en man, höra detta ord. För i vårt samhälle med vårt könsrollssystem innebär det för en kvinna att vara oberoende att hon INTE kan vara en KVINNA. Det säger så klart som det kan sägas: kvinna och person är oförenliga termer. En lesbisk kvinna anses inte vara en "riktig kvinna". Och ändå finns det egentligen bara en väsentlig skillnad mellan en lesbisk kvinna och en heterosexuell kvinna: den sexuella orienteringen. Detta innebär att den väsentliga egenskapen i detta att vara "kvinna" är den att man blir knullad av män.

"Lesbisk" är en av de sexuella kategorier i vilka män har delat upp mänskligheten. Medan alla kvinnor är avhumaniserade som sexobjekt, får de en viss kompensation genom att identifieras med en mans makt, hans jag, hans status, hans beskydd (mot andra män), att känna sig som en "riktig kvinna" etc. Om en kvinna skulle konfrontera sig själv genom att konfrontera en annan kvinna, så finns där färre rationaliseringar, färre buffertar genom vilka hon kan undvika den fullständiga fasan i sina avhumaniserade livsvillkor. Det är här vi finner många kvinnors förträngda rädsla inför att försöka sig på intimare relationer med andra kvinnor: Rädslan för att bli utnyttjad som sex-objekt av en kvinna, vilket inte bara fråntar henne mans-knutna kompensationer, utan också avslöjar det tomrum som är kvinnans verkliga situation. Det visar sig tydligt när en heterosexuell kvinna får veta att en syster är lesbisk. Hon börjar se sig själv i relation till sin lesbiska syster som dennas potentiella sexobjekt, och hon lägger en ställföreträdande mansroll på den lesbiska. Detta avslöjar hennes heterosexuella betingning att göra sig själv till ett objekt så snart sex är potenti-

ellt inblandat i ett förhållande - - och det förmenar den lesbiska hennes fulla mänsklighet. För kvinnor, speciellt de i kvinnorörelsen, innebär detta att uppfatta sina lesbiska systrar genom det manliga nätet av rolldefinitioner, att de accepterar denna manliga kulturella betingning och att de förtrycker sina systrar på samma sätt som de själva blivit förtryckta av män. Ska vi föra vidare det manliga klassifikationssystemet att definiera alla kvinnor i sexuellt förhållande till någon annan kategori människor?

Att sätta etiketten lesbisk inte bara på den kvinna som försöker vara människa utan också på alla situationer där verklig kärlek, verklig solidaritet, kvinnornas verkliga överhöghet finns, är en förnämlig väg till splittring mellan kvinnor: det är det förhållande som håller kvinnor kvar inom gränserna för den kvinnliga rollen, och det är den nedvärderande skrämself-term som hindrar kvinnor från att utforma något slag av djupare band, av grupper, eller sammanslutningar bland oss själva.

Kvinnor i rörelsen har alltför ofta försökt undvika diskussion och konfrontation med ämnet lesbianism. Det blockerar människor. De blir fientliga, undvikande eller försöker inränga det i någon "bredare fråga". De vill helst inte tala om det. Men det är ingen sido-fråga. Det är en absolut nödvändighet för framgången och fullföljandet av kvinnans frigörelse att denna fråga tas upp. Så länge etiketten "lesbisk" kan användas för att skrämja en kvinna till mindre grad av militans, hålla henne skild från sina systrar, hindra henne från att ägna sig i första hand åt något annat än män och familj - så länge är hon kontrollerad av den manliga kulturen.

Tills kvinnor ser hos varandra möjligheten för djupare förhållanden, vilket också inkluderar sexu-

ell kärlek, kommer de att förneka sig själva den kärlek och det värde de beredvilligt beviljar män, på så sätt förstärkande sin andraklass-status. Så länge som männens accepterande är grundläggande - både för individuella kvinnor och för rörelsen som helhet - kommer termen lesbisk att effektivt användas mot kvinnor. Så länge kvinnor bara vill ha fler privilegier inom systemet, kommer de inte att motverka männens makt. I stället kommer de att försöka få kvinnans frigörelse accepterad, och den viktigaste betydelsen för detta accepterande har förnekande av lesbianism - dvs att förneka varje fundamental utmaning mot basen för kvinnorollen.

=====

DAMBRUTTAFRUNTIMMERKÄRRINGT JACKNUCKAHORATJEJBRUDBOMBNEDSLAGTANTSTINTA

=====

Det bör också sägas att några yngre, mer radikala kvinnor ärligt har börjat diskutera lesbianism, men än så länge har det varit huvudsakligen som ett sexuellt "alternativ" till män. Detta innebär emellertid att man trots allt ger företräde för männen, både p g a att idén att relatera mer fullständigt till kvinnor kommer som en negativ reaktion gentemot män, och p g a att det lesbiska förhållandet enbart karakteriseras av sexualitet. På en nivå, som är både personlig och politisk, kan kvinnor komma att dra tillbaka emotionell och sexuell energi från män, och arbeta fram olika alternativ för denna handlingskraft i sina egna liv. På en annan politisk/psykologisk nivå, måste man inse att det är nödvändigt att kvinnor börjar frigöra sig från mans-definierade responsmönster. För oavsett vart vår kärlek och sexuella energi riktas, så länge vi är

mans-identifierade i våra huvuden, kan vi inte förverkliga vår autonomi som mänskliga varelser.

Men varför är det så att kvinnor har relaterat sig till och genom män? Genom att vi har blivit upfostrade i ett manligt samhälle, har vi internaliserat den manliga kulturens definition av oss själva. Den definitionen överlämnar oss till sexuella funktioner och familjefunktioner, och utesluter oss från möjligheten att definiera och skapa våra egna livsvillkor. I utbyte mot vårt psykiska tjänande och mot att vi utför samhällets icke-vinst-givande funktioner, förlämnar oss mannen bara en sak: den slavställning som gör oss legitima i samhällets ögon. Detta kallas "kvinnlighet" eller att

"vara en riktig kvinna" på vårt kulturspråk. Vi är autentiska, legitima, verkliga i den grad som vi är någon mans egendom, någon man vars namn vi bär. Att vara kvinna som inte tillhör någon man är att vara osynlig, potetisk, oautentisk, överklig.

Följden av att internalisera denna roll blir en enorm reservoar av självhat. Därmed inte sagt att detta självhat erkännes eller accepteras som sådant: egentligen skulle de flesta kvinnor förneka det. Det kan upplevas som missnöje med rollen, som att känna sig tom, som en domningskänsla, som rastlöshet, en paralyserande ängslan längst in. Det kan alternativt visa sig i ett onvist försvar av rollens ära och öde. Men det existerar under ytan av hennes medvetenhet, förgifter hennes liv, alie nerar henne från sig själv, sina egna behov, och gör henne till en främling för andra kvinnor. De försöker fly undan genom att identifiera sig med förtryckaren, leva genom honom, vinna status och iden-

titet från honom. Och genom att inte identifiera sig med andra "tomma skal" som de själva. Kvinnor vägrar att relatera sig till andra kvinnor på alla nivåer, eftersom det skulle reflektera deras eget förtryck, deras egen andraklass-status, deras eget självhat.

Eftersom källan till självhat och bristen på ett verkligt jag är djupt rotade i vår mansgivna identitet, måste vi skapa en ny självkänsla. Så länge vi håller fast vid idén att "vara en riktig kvinna" kommer vi att känna en konflikt med denna begynnande självkänsla, denna känsla av att vara en hel människa. Det är mycket svårt att inse och acceptera att detta att vara "feminin" och att vara en hel människa är oförenligt. Bara kvinnor kan ge varandra en ny känsla av jag. Den identiteten måste vi utveckla med hänsyn till oss själva, inte i relation till män. Denna medvetenhet är den revolutionära kraft från vilken allt det andra kommer att följa, för vår revolution är en organisk/helgjuten revolution. För detta måste vi finnas till hands och uppmuntra varandra, ge vårt engagemang och vår kärlek, ge det emotionella stöd, som är nödvändigt för att upprätthålla denna rörelse. Vår energi, vår kraft måste flyta till våra systrar, inte baklänges till våra förtryckare. Så länge kvinnans frigörelse försöker befria kvinnan utan att ifrågasätta den grundläggande heterosexuella struktur, som binder oss i parförhållanden till våra egna förtryckare, kommer en fruktansvärd mängd energi att gå åt för att försöka rätta till varje enskilt förhållande

med en man, hur sex ska bli bättre, hur få honom att bli medveten - för att försöka göra en "ny man" av honom i illusionen att det skulle tillåta oss att bli den "nya kvinnan". Detta solittrar utan tvokan våra krafter och vårt engagemang, och gör det omöjligt för oss att ägna oss åt att konstruera nya mönster som skulle frigöra oss.

Detta att kvinnor relaterar sig till kvinnor, att kvinnor skapar en ny medvetenhet av och med varandra, är hjärtat i kvinnans frigörelse, och basen för den kulturella revolutionen. Tillsammans måste vi finna, förstärka och bekräfta våra autentiska jag. Vi känner en verklighet, känner att vi äntligen stämmer överens med oss själva. Med det verkliga jaget, med den medvetenheten, igångsätter vi en revolution som ska göra slut på allt tvångs-påläggande av identifikation, och som ska få oss att nå maximal autonomi hos mänskliga uttryckssätt.

- + - + - + -

KÄNSLOVANDRING TILL HOMO-SOCIALISTGRUPP 3

Hasse gav mig en läsk
den dag min mun smakade gammal sprit

Cia fängslade vårt intresse
och befriade vårt skratt
med sitt ovanliga sätt
att handskas med
svira,
nödvändiga
situationer

Ängslig, såg jag på
Sörens ansiktsuttryck.
Hans kropp tog inte avstånd
och jag återfann freden.

Lars utlämnade
sin svaghet till oss,
och vi förvandlade den
till kollektiv styrka

Sökande, lutade jag mig mot Joanna.
Hennes hand tryckte lätt på några
muskler

vid min ryggrad

Stefans hänförelse

Kraschade mot nonchalans

en kväll, på Timmy.

Det gjorde ont i mig

Efter mötet

gick Caj

med sin arm på min axlar

Jag insåg att

jag inte längre var

ensam-ansvarig

Min känsla stannade

och vilade sig

i vår nyskapade

Kollektiva organism

Angel

den 21.9.1974

För svenska förhållanden är massmedias intresse för homosexualiteten och den sexualpolitiska diskussionen oftast ett skandalernas intresse och/eller ett tolerant medlidande. De välkända Haijby- och Kejneaffärens, biskopars ärkereaktionära uttalanden eller nöjessidornas inkomstbringande jätteannonser om "lesbiska" par. Det är de aspekterna som massmedia anser väsentliga.

När då Sveriges Radios Malmö-redaktion ska göra ett seriöst program om homosexualiteten väcker det givetvis vissa förväntningar. Speciellt med tanke på att programledaren, Folke Schimanski, tidigare gett ut antologin, "Kvinnan och revolutionen", och därför bär besittning av vissa kunskaper om kampen för kvinnans frigörelse. En kamp som har uppenbara samband med en reell sexuell frigörelse och har historiska paralleller till den sexualpolitiska debatten på t. ex 30-talet. Men vad händer med programmet? Jo, trots att Schimanski i programmet påpekar att han själv tagit mest intryck av den diskussion han fört med medlemmar i RFSL, som delvis återges, omprövar han inte på något sätt sina utgångspunkter. De är och förblir i huvudsak de heterofila frågorna om "hur det känns att vara homosexuell" och till stora delar ett referat av den psykiatriska debatten.

Schimanski går igenom diverse internationellt kända resp. ökända "läkares" idéer om orsakerna och botemedlen mot homosexualitet. Och det är klart att det ur informativ synpunkt är välgörande för det provinssiella Sverige att bli upplyst om att man i Göttingen bedriver ingrepp i hjärnan för att operera bort "perverse lustar". Eller att det finns en hel rad teorier som har som yttersta syfte att kontrollera och "bota" sjukdomen homosexualitet.

Nu kan man invända att Schimanski inte kan göras ansvarig för dessa galna teorier, men varför ägna större delen av programtiden med utgångspunkt i just psykiatri? Varför inte leta efter material som har en sociologisk aspekt t. ex Reimut Reiches forskningar i Tyskland.

Och om man nu skulle ge ett internationellt perspektiv: varför inte ett ord om de homosexuellas egen kamp för frigörelse, som fått förnyad kraft de senaste tio åren. I USA, England, Holland, Västtyskland, Danmark och nu också i Sverige finns det rader av organisationer som satt in kampen för frigörelse i ett socialistiskt perspektiv. Och aktivt sökt kontakt med kvinnornas befrielseorganisationer. Dessutom den mycket starka och aktiva feministiska rörelsen där många tjejer fått sina första lesbiska erfarenheter. I detta sexualpolitiska perspektiv skulle programmet fått en väsentligare inriktning. Schimanski säger på ett ställe i programmet att satt fast i tänkandet att homosexualiteten borde ha en vetenskaplig grundval. Hade han satt sig in i debatten kring gay-liberation hade han relativt snabbt upptäckt att det är sexualiteten överhuvudtaget som behöver en vetenskaplig grundval, och då grundad på freudo-marxismen. Det bedrivs ett sådant arbete runtom i världen och det vore värdefullt att också göra ett entimmesprogram om.

Vi har tidigare och i det här numret refererat en del av detta arbete och den debatten, och vi hoppas att vi kan bidra till att få slut på massmedias "toleranta" och sjukdomsorienterade behandling av både homosexualiteten och kampen för reell sexuell frigörelse. Genom att anknyta sexualpolitiken till kampen för socialismen.

Ulf

"SÅNGER FÖR KVINNOR OCH MÄN" - OCH LITE FÖLJDTANKAR

Många av oss kom inte att se Klaratenternas uppsättning av "Kärleksföreställningen". Det var utsålt för jämnan nämligen. Bristen går att i någon mån reparera genom att köpa grammofonskivan "Sånger för kvinnor och män", som består av visor från den pjäsen plus några stycken från Klaratenternas ungdomspjäser. De flesta visorna sjungs av Annicka Kronberg och Gösta Brodenfelt och musikackompanjemanget är lika rent, lyhört och juste som skådespelarnas framförande.

Om en av visorna, "Kärlekssång från ett två-skift", görs i albumet kommentaren:

"En man älskar en kvinna men när ska han orka visa det? Ja, kärlek och politik hör ihop". Och hela den här plattan visar förödande tydligt att så är fallet. "Min längtan och din lust får vänta" sjunger mannen på två-skift som slits ut av arbetssystemet, så att samlivet medhustrun förstörs. Andra texter handlar om hur tafatheten och blygheten förhindrar ett ömsint närmande mellan människor. Istället blir det ett mekaniskt knullande, kanske i grupp ("20 orgasmers sång") eller drömmar om stjärter och sköten i herrtidningarna respektive "drömprinsen" i damtidningarna. Och tidningsägarna gnuggar händerna och kammar in sina pengar...

I "Horans sång" framhålls med beskehet och skärpa att de prostituerade inte är någon slags sexualsamariter (de framställs ju så ibland). Det är "fri företagsamhet på hårda bollar" och "stenhård affärsverksamhet med inbyggda risker". Men - och här blir sången viktig - "horan" är själv bara en del av ett system. Hon har en hallick som hyr ut "ateljéer" till ockerpriser och är med i ett syndikat som gör skumraskaffärer. (Den här hallicken har lyssnaren möjlighet att tolka hur symboliskt han/hon vill.) Sin egen dotter önskar "horan" en annan framtid -

- hon skall ha ett jobb med anständig lön, hon ska bli "en jämlik kvinna".

"För visst finns det en känsla som inte kan köpas för pengar visst finns det en kärlek i annan än köpta sånger säg, visst finns det ett system som inte gör pengar mellan kvinnoböna".

Med den här plattan följer inte bara låttexterna utan också en artikel av Margareta Garpe och Susanne Osten (tidigare publicerad i FIB/Kulturfront nr 20, 1973), som skildrar deras rundvandring inom porrindustrin under förarbetet på "Kärleksföreställningen", Osten och Garpe påpekar hur bristen på jobb får tidningsfolk att låna sig till porr- och "Mitt Livs-novell"-tidningsbranschen. Man måste ju ha ett jobb och kan man bibehålla eller helst öka tidningsuoplagen är det lika med anställningstrygghet.

Alltså skriver man (ofta mot bättre vetande) den förljugna "publiktvända" smörja herrarna i höjden önskar, alltså fantiserar man med hjälp av falska reportage och hyrda människor ihop sensationella reportage om t ex hemmafruar som strippar gratis.

Nå, dessa som väljer att tjäna sina pengar på detta sätt är ju underordnade, inmalda i systemet, kan ju ha hamnat där de är mer eller mindre av nödvång. Ovanför finns "pappershallickarna", som författarteamet så träffande kallar den här typen tidningsägare. Dessa framlägger i artikeln sin "livsfilosofi" med en så förbluffande öppen cynism att det faktiskt förefaller som rena oskuldsfullheten.

Den välkände H:son menar att kvinnor är romantiska, medan för männens del brutaliteten är något som är "inbyggt biologiskt" - alltså skall porren vara brutal. Lite senare i intervjun påpekar han att nazisex "är något väldigt piffigt i samsammanhang just nu".

DETSKÖNA
PORRLIVET

2...
FLICKOR
HAR DET SKÖNT.
LESBISKT SAMLAG PÅ
SCENEN - VERKLIGT ENA
ORGASM-SUGGE

ALLA SÄGER...
SMASKENS!!
OM SEX-HUSETS NYA PROGRAM!
SVERIGES
FÖRSTA
RIKTIGA
BYST
TÄVLING
KL. 21.00
FINAL KL. 24.00
NON-STOP PÅ SCEN:
HÄRIGA DAMEN, LESBISK LEKTION, AMA-
TÖRAVKLÄDNING MED LIVE-SHOW(!),
NAKENPARAD, FLICKAN MED JÄTTELJU-
SET, SAMLAG 8 GGR PÅ SCEN MM, MM

Ägaren av PRIVATE, Bernt Milton, berättar hur man får unga tjejer att ställa upp på arrangerade reportage. Han menar att flickorna får "en kick" av att vara med i sådana sammanhang. De flesta kvinnor är enligt hans mening exhibitionister. "Ja, det är väl så att kvinnans främsta tillgång är hennes utseende". Dessutom är Milton övertygad om att det finns "en liten hora i varje kvinna". Ack ja!

Jag hoppas att det framgått av ovanstående att "Sånger för kvinnor och män" är en skiva som man bör gå och skaffa sig och att den refererade artikeln sannerligen inte gör behållningen mindre.

Till slut en liten lesbisk suck som tillägg till Klara-ensemblens berättigade angrepp på porrindustrin. Många har protesterat mot reklamens och porrindustrins exploatering av kvinnan. Men den lesbiska kvinnan har mer eller mindre glömts.

Varenda porrklubb annonserar om "lesbian shows" - men aldrig om kärleksakter mellan män. Förklaringen? Inriktningen på manlig publik. Många män tycks - och det må ju i och för sig vara dem obetaget - gilla att se/tänka på lesbisk kärlek. Kärlek mellan män är ju däremot ett djävla snusk....

Porrtidningar med lesbiskt innehåll är för oss tjejer rena parodin. Återigen "herrsmaken" - uppfläta sköten o.s.v. Helst ska det komma in en löspenis på de sista sidorna - för trots allt kan väl inga tjejer klara sig helt utan dingelidången eller hur?

Och liksom människor ofta tror att kvinnorna använder attrapper tror ju också många att analsamlag män emellan är mycket vanligare än vad som är fallet.

Slutsats I: Det tycks för många vara väldigt svårt att se homosexuellt levnadssätt som en alternativ livsform, man kan "förstå" det som ett surrogat, en eftertaning av det gängse heterosexuella beteendet, annars inte.
Slutsats II: Det finns mycket upplysning kvar att sprida i detta även i övrigt sexualfientliga land.

Ingrid

DAVID FERNBACH: HOMOSEXUALITET OCH MARXISM

Denna artikel har vi hämtat från den engelska tidskriften Gay Marxist. Artikeln är något förkortad och förenklad, men förhoppningsvis utan att något väsentligt gått förlorat.

David Fernbach försöker med utgångspunkt från marxismen beskriva kärnfamiljens och det sexuella mönstrets utveckling under senkapitalismen. Utgångspunkten är Engels analys i Familiens ursprung, men Fernbach försöker utveckla analysen till att omfatta förtrycket mot homosexuella och de nya motsättningar, som verkar inom familjen idag.

Det finns mycket att diskutera i Fernbachs artikel, särskilt hans politiska slutsatser. När vi gör det, måste vi tänka på att de homosexuella marxisterna i England har betydligt rikare erfarenheter av homokamp än vad vi har. Under slutet av 60-talet uppstod i England, liksom i flera andra länder (t o m något tidigare i USA) en homosexuell massrörelse med nästan explosiv kraft. I London samlade GLF (Gay Liberation Front), tusentals demonstranter på gatorna. Massrörelsens blomstring blev inte långvarig. Redan efter något år hade den nått sin höjdpunkt, och rörelsen splittrades snart upp. Splittringarna i Londons GLF hade sin grund i olika uppfattningar om hur förtrycket mot homosexuella hängde ihop med kvinnoförtrycket. Först lämnade många lesbiska kvinnor GLF och organiserade sig i olika organisationer som kämpade för kvinnans befrielse (motsvarigheter till grupp 8). De ansåg sig mer förtryckta som kvinnor än som homosexuella. Denna splittring orsakade snart en ny splittring bland de kvarvarande männen i GLF. Skiljelinjen gick mellan dem, som var okritiska till den manliga chauvinismen och den traditionella bögkulturen, och som såg de homosexuellas befrielse som en fråga om medborgerliga rättigheter för homosexuella män, och dem, som såg homosexuell befrielse som möjlig endast genom kvinnans befrielse.

Den senare gruppen kunde inte undgå att splittras på samma sätt som kvinnorrörelsen, i en radikalt feministisk och en marxistiskt inspirerad del, vilken så småningom började ge ut tidskriften Gay Marxist. Det är utifrån dessa erfarenheter vi måste bedöma Fernbachs politiska slutsatser.

A.H.

Förutsättningen för homosexuell frigörelse är att människans sexualitet fullständigt upphör att bestämmas av fortplantningens behov. Först när detta har uppnåtts kan homosexualiteten blomstra vid sidan av heterosexualiteten som en form för mänskliga förhållanden.

Detta mål är inte på något sätt omöjligt att uppnå. Vi vet från antropologins och psykologins upptäckter att varje människa har en potentiell bisexuell förmåga. Det är endast den sociala kontrollen av sexualiteten som leder till uteslutande och tvångsartad heterosexuellt beteende. Nittonhundratalets vetenskapliga framsteg, särskilt födelsekontroll och konstgjord befruktning har lagt den tekniska grunden för att

fullständigt skilja sexualitet och fortplantning. Förtrycket av homosexuella och repressionen mot homosexualitet i allmänhet är bara en del av ett större system av sexuella relationer, vilka nu har börjat bli attackerade av kvinnorrörelsen från ett perspektiv, nära förbundet med vårt eget.

KAPITALISMEN OCH FAMILJEN

Den typiska kärnfamiljen i ett utvecklat kapitalistiskt samhälle är en produkt av de kapitalistiska produktionsförhållandena. Det vill säga att den utvecklades som det enda sätt på

vilket arbetarklassen (inklusive lönearbetande tjänstemän) kunde reproducera sig under kapitalistiska förhållanden och därigenom erbjuda ett ständigt tillskott av arbetskraft till den kapitalistiska produktionen.

Den kapitalistiska produktionen är organiserad helt oberoende av varje form av familje- eller släktskapssystem. Kapitalisten köper de individuella arbetarnas arbetskraft och kombinerar dem i fabriken. Han är alltså tämligen likgiltig för hur arbetarna organiserar livet på fritiden, så länge de återvänder varje dag till arbetsplatsen för att sälja sin arbetskraft.

Barnuppfostran måste alltså ske utanför produktionen, som inte erbjuder något utrymme för den. Arbetarna måste skapa särskilda sociala relationer för barnuppfostran. Eftersom en egendomslös kvinna som sköter barn i det kapitalistiska samhället inte direkt har tillgång till medel för sitt uppehälle, måste ett arrangemang göras så att en lönearbetare understöder den barnskötande kvinnan. Kärnfamiljen (en man + en kvinna + barn) är den enklaste enheten för barnuppfostran. Eftersom män och kvinnor i ett kapitalistiskt samhälle måste bilda familjer, vilka inte binds samman av tidigare släktskap, är det uppenbart varför kärnfamiljen var den familjeform som lättast uppnåddes. Med tanke på att hem och arbetsplats var skilda åt, och på det traditionellt höga födelsetalet, var det oundvikligt att kvinnornas barnafödande skulle leda till ett ansvar för barnuppfostran och hushållsarbete i allmänhet. Arbetsdelningen efter kön i familjen påverkar också arbetsdelningen i fabriken. Männens löner måste täcka understödet till deras familjer, men kvinnlig arbetskraft är tillgänglig till mycket lägre pris - under mer än ett århundrade har löneförhållandet mer eller mindre konstant varit 2:1.

Om kärnfamiljen är en bestämd produkt av kapitalistiska produktionsförhållanden, så är den det i första hand som en anpassning arbetarklassen gör till de kapitalistiska villkoren. Men med tanke på att kärnfamiljen är det enklaste sättet för arbetarklassens reproduktion, har den kapitalistiska staten ingripit till stöd för denna familjeform genom lagstiftning, sociala bidrag m m. Kärnfamiljen stöds alltså både "uppiifrån", av staten,

och "underifrån", av arbetarklassen själv. Det är därför denna institution är så stark och stabil.

SEXUELLT FÖRTRYCK

Det sexuella mönstret i vårt samhälle kan förklaras utgående från kärnfamiljen. Kvinnans ekonomiska beroende av mannen omvandlades till en allmänt social och speciellt en sexuell underordning. Sex blev en tjänst bland många en kvinna kunde erbjuda en man i utbyte mot att han svarade för hennes uppehälle.

Familjen måste anpassa barnen till dess sociala krav - "livets realiteter". Flickor måste försöka förverkliga sig i sina underordnade roller. För att bli kvinnor måste de särskilt undertrycka sin självständiga sexualitet och söka tillfredsställelse i att genomträngas av penis, och sublimerar sina sexuella behov i barna- och mansvård. Å andra sidan uppfostrats pojkar till att nervärdera kvinnan, de uppmanas till en aggressiv sexualitet som söker tillfredsställelse utan tanke på parternas behov. Freuds teori om Oidipus- och kastrationskomplex är ett försök att förklara de psykologiska processer som leder till dessa resultat. Han anger nyckelmekanismen som "upptäckten av kvinnlig kastration", vilket verkligen syftar på den betydelse föräldrar och uppfostrare ger närvaron eller frånvaron av penis, vilken presenteras som det enda organet för sexuell tillfredsställelse.

Den psykologiska produktionen av mans- och kvinnorollen omfattar förträngning av homosexuella tendenser, men denna process skiljer sig för de olika könen. Hos flickan är det inte speciellt lesbiska tendenser som förträngs, utan snarare varje krav på sexuell självständighet oberoende av penis. För pojken tycks homosexualitet motsvara kastrering, eftersom den innebär att han förlorar sin position som sexuell subjekt och blir som kvinnan ett föremål för manlig aggression.

Eftersom både den manliga och kvinnliga sexualiteten måste tvingas in i det bestämda mönstret, och eftersom detta görs i millioner olika familjer, var och en med sin lilla men betydelsefulla avvikelse från den ideala normen, växer inte alla upp till lyckliga, sunda heterosexuella. Endast en minoritet av barnen passar förmodligen utan alltför mycket besvär i de former som har förberetts för dem. Ett stort antal lyckas först efter kamp, och i några fall klickar mekanismen och barnets sexualitet kanaliseras mot tvångsartad homosexualitet i stället för tvångsartad heterosexualitet. Den aggression de mindre välanpassade heterosexuella måste mobilisera för att hålla tillbaka sina egna homosexuella tendenser finner ett mål i den homosexuella minoriteten, som i synlig yttre form representerar de önskningsvilka de själva måste förtrycka inom sig. Familjen har alltså en trefaldig effekt på homosexualiteten.

- 1) Den förtrycker homosexualiteten i allmänhet.
- 2) Den gör detta ojämnt, så att några barn har svårt att tränga bort sin homosexualitet, och andra blir homosexuella.
- 3) Den sätter den homosexuella minoriteten i centrum för den aggression som mobiliseras särskilt av missanpassade heterosexuella för att tränga undan deras egen homosexualitet.

HOMOSEXUALITETEN OCH STATEN

Uppdelningen i könsroller, vilka leder till att homosexualiteten undertrycks och de homosexuella förtrycks, återskapas i familjen från en generation till nästa. Detta går tillbaka i stort sett oförändrat långt bortom kapitalismen, ända till den tid då privategendomen bröt upp stamsmhället och gjorde barnvårdande kvinnor individuellt beroende av män - det Engels kallade "det kvinnliga könets världshistoriska nederlag". Denna ursprungliga form av homosexuellt undertryckande, som har sin rot direkt i familjen, har kvarstått mer eller mindre oförändrad. Men det finns en annan form för undertryckande av homosexuella

som har varierat påtagligt t o m under kapitalismen, och det är statens (samt dess underordnade verktyg - massmedia, skolor m m) politik mot homosexualitet i samband med regleringen av familje- och sexualrelationer till förmån för det kapitalistiska produktions-sättet. Fastän statsfunktionärerna förvisso har sina personliga uppfattningar, uttrycker de inte helt enkelt sina fördomar när de stiftar lagar och formar politiken, utan de måste uppfylla kapitalistklassens intressen så rationellt som möjligt. I England t ex, ökades den juridiska förföljelsen kraftigt 1885 genom den s k Labouchere-lagen, men 1967 avskaffades de flesta lagarna mot homosexualitet. Hur kan detta komma sig?

I varje socialt system baserat på privategendomen och kärnfamiljen är barnen en ekonomisk börda för den lilla familjeenhet som frambringat dem. I ett utvecklat kapitalistiskt samhälle sker produktionen utanför familjeenheten. Barnen kan inte arbeta för sitt uppehälle under många år, och barnupfostrande kvinnor är utestängda från produktionen. I många fall måste därför äktenskapet skjutas upp tills de blivande föräldrarna har råd med barn. Men om den heterosexualitet för vilken familjen har förberett sina medlemmar kan leda till havandeskan, så måste föräktenskaplig heterosexualitet förhindras. Detta görs delvis av flickor som motstår i eget intresse sexuella krav från män, hellre än att bli strandsatta som ogifta mödrar; men det krävs också understöd från staten eller en kraftfull kyrklig auktoritet. På detta sätt skapas ett tryck av instängd sexuell energi, särskilt manlig, som skulle kunna bryta igenom de psykologiska barriärerna mot homosexualiteten - vilket ofta sker t ex i fångelser - om den inte också hämmas av den offentliga auktoriteten. I ett kapitalistiskt samhälle är detta särskilt nödvändigt, eftersom giftermålet för med sig en tung ekonomisk börda, och eftersom det inte alls är nödvändigt för den produktiva verksamheten att gifta sig. För män är alltså homosexualiteten ekonomiskt fördelaktig. I England försvarades alltid lagen mot homosexualitet före 1967 med anmärkningen att homosexuella män annars kunde "förföra" ungdomar under deras mest formbara år

och hindra dem att få en heterosexuell inriktning. Men det är bara när frestelsen till heterosexualitet avlägsnas på konstgjord väg, genom ekonomiska, juridiska eller religiösa hinder, som homosexualiteten har möjlighet att hota en heterosexualitet som inte bara har en lika stark naturlig grund som homosexualiteten, utan också starkt framhåvs av familjen - för ett inte säga för mycket.

Inskränkningarna av den föräktenskapliga heterosexualiteten kräver alltså ett formellt fördömande av homosexualiteten. Ju starkare de förra är, desto starkare måste det senare också bli. Detta var särskilt fallet under bourgeoisins heroiska period, då man måste skjuta upp äktenskapet till en jämförelsevis hög ålder i kapitalackumulationens intresse. Under en puritansk regim är alla former av utomäktenskaplig sexualitet förbjudna, just därför att äktenskapet självt är så svårt att uppnå.

Under den industriella kapitalismens tidigare dagar gjorde staten föga för att kontrollera massornas familjeliv och sexualitet. Det är välkänt att kontrollen från familj och religion gradvis föll sönder i artonhundratalets myllrande slumområden. Barnalstringen var till ett börja med inget problem; kapitalismen kunde få all arbetskraft den behövde till löner kring existensminimum. När emellertid riskerna för kolera- och revolutionsepidemier tornade upp sig utvecklade den kapitalistiska staten en politik med allt fler ingrepp mot arbetarfamiljen. Ett stabilt skikt av relativt friska arbetare måste nu skapas inom industristäderna själva, och fabrikslagar, tvångsutbildning och understöd m m ingick i det statliga stödet till arbetarklassen för att

unnuntra och göra det möjligt för arbetare att bilda familjer. Det innebar inte desto mindre en ansträngning för arbetare att bilda och bibehålla en familj, och det var först efter andra världskriget som praktiskt taget alla människor ur arbetarklassen fick råd till det. Vanligt folk ur arbetarklassen var alltså tvungna att lägga band på sin heterosexualitet till ett sent giftermål som bourgeoisien föra dem. Om vi ser på Laboucherelagen i detta sammanhang, så framträder den som en av de många "tjänster" som den kapitalistiska staten gjorde arbetarklassen för att hjälpa den att upprätta kärnfamiljer.

DEN SEXUELLA REVOLUTIONEN

Under de senaste hundra åren har naturligtvis kärnfamiljen slagit rot ordentligt. Arbetarklassen har anpassat sig strålände till kapitalismens villkor, och gifter sig vid allt tidigare år. Under dessa omständigheter kunde man vänta sig att de lagstadgade straffpåföljderna mot homo-

sexualitet borde mildras något. Men under tiden har en ny faktor av världshistorisk betydelse framträtt, vilket fullständigt har förändrat situationen. Den nästan fullständiga utbredningen av födelsekontrollen i de högt utvecklade länderna har brutit sambandet mellan heterosexualitet och barnalstring. Men därigenom har förbudet mot föräktenskaplig sexualitet underminerats, och inga moraliska eller religiösa fördömanden har förmått hålla tillbaka denna "sexuella revolution". Men nu när den heterosexualitet som producerats i familjen, kan ges fria tyglar, finns det inte längre någon risk att homosexualiteten skall växa ur kontroll. Mans- och kvinnorollerna kan tryggt lämnas att reproducera sig själva. Staten kan lämna sexualiteten i fred, ty den sexuella inriktningen är inte längre betydelse-

full för reproduktionen av arbetskraft. Om det uppstår ett sådant problem i framtiden, kommer det att vara av ett helt annat slag. Den kapitalistiska staten kanske behöver pressa kvinnorna att få barn, men den kommer inte att behöva pressa männen att vara heterosexuella.

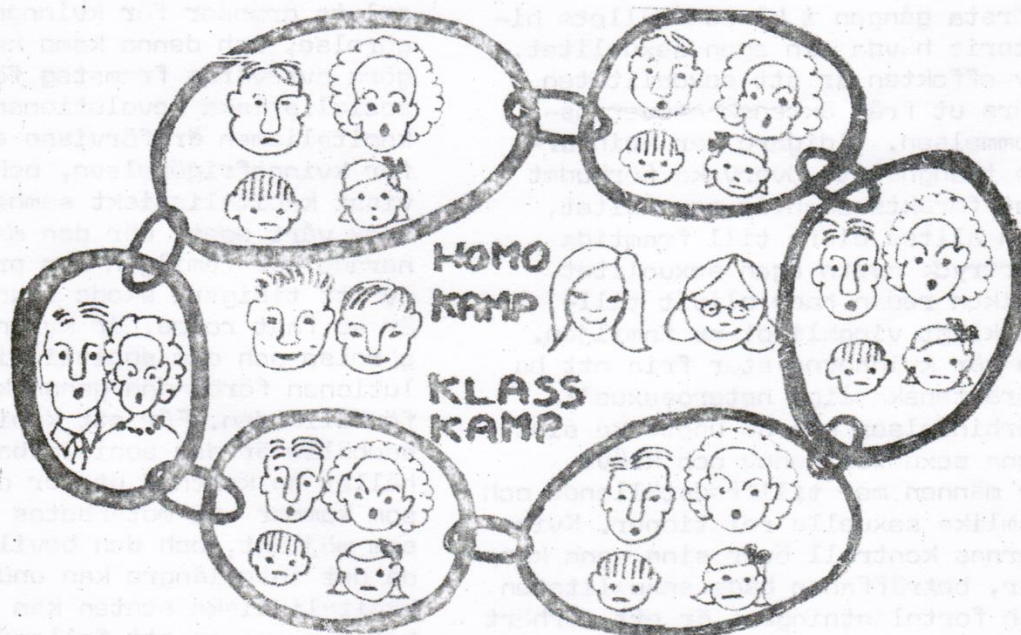
Förtrycket mot homosexuella är som ett isberg. Det produceras av familjen i det undermedvetna, under vattenlinjen, och statens synliga ingripanden är bara en skinande topp. De homosexuellas situation idag karaktäriseras av en speciell motsägelse. Isbergets topp smälter snabbt bort för första gången i klassamhällets historia, under den "sexuella revolutionens" varma strålar. Under de senaste åren har rätten att vara homosexuell fått en fast grund, vilken upprätthålls i ökande grad av

i bostadsområdet osv, där de sociala relationerna i hög grad styrs av de emotioner familjen skapar, utsetts de homosexuella fortfarande för hån, misshandel m m av samma människor som alltid har gjort sådant, i första hand män som är otillfredsställda med sin egen heterosexualitet. (Polisen befinner sig naturligtvis ofta på lokal nivå i en sådan position att den kan agera efter eget tycke.)

Homosexuella frihetskämpar har naturligtvis insett att summan av förändringar av lagar och andra överbyggnader inte är lika med frigörelsen. Vi har också förstått att en långt starkare kraft än vi, arbetar för att förändra den förtryckande familjestrukturen. Den kraften är kvinnorörelsen.

FAMILJEN OCH KVINNANS FRIGÖRELSE

Vid den tid då kärnfamiljen har nått

staten, massmedia och andra offentliga institutioner. Diskriminering av homosexuella förekommer fortfarande när det gäller bostäder och vissa anställningar m m, men detta är marginellt och kan ändras utan stort tryck. Men under vattenlinjen, inom familjen och i det dagliga livet på arbetsplatsen, i

sin fulla blomstring - vid mitten av nittonhundratalet - förbereddes redan krafter som arbetar på att underminera den. Engels trodde att familjens omvandling var möjlig först via en omvandling av de produktionsförhållanden som omger den, men tre förhållanden som familjen själv har utvecklat har öppnat ett område inom

kärnfamiljen där kvinnor kan kämpa för sin frigörelse här och nu. Dessa tre förhållanden är för det första den kraftiga nedgången av dödstalet och därigenom nedgången av det födelsetal som krävs för reproduktionen av befolkningen, för det andra den långsamma men märkbara nedgången av hushållsarbetets omfång, orsakad både av mindre familjer och ökad mekanisering, förskjutning av förberedelserna för matlagningen från hemmet till fabriken etc, och för det tredje den allmänna spridningen av födelsekontrollen.

I synnerhet födelsekontrollen gör det möjligt för kvinnor att göra två saker. Främst och mest uppenbart att bli med barn endast om och när de önskar. För det andra, men inte mindre viktigt, gör den det möjligt för kvinnorna att för första gången i klassamhällets historia hävda sin egen sexualitet. Ty effekten är att sexualiteten förs ut från äktenskapsöverenskommelsen. Tidigare var kvinnorna tvungna att övervaka förbudet mot föräktenskaplig sexualitet, och alltså bidra till framtida förtryck av sin egen sexualitet, vilken redan hade blivit tillräckligt vingklippt av familjen. Nu när kvinnorna står fria att ha föräktenskapliga heterosexuella förbindelser kan de upptäcka sina egna sexuella behov och kräva av männen mer tillfredstillande och jämlika sexuella relationer. Kvinnornas kontroll över sina egna kroppar, beträffande både sexualiteten och fortolantningen, är ett oerhört mäktigt vapen. När kvinnorna utvecklar sitt oberoende önskar de inte längre desperat att få make och barn som en sublimering av sin egen undertryckta sexualitet. De blir mindre villiga att bli gravida om priset för detta är att bli beroende av en man. De kommer att börja kräva, stödda av ett fallande födelsetal, att staten tar över hela kostnaden för barnens uppfostran, och garanterar lika lön

och möjligheter till arbete för kvinnor. (Födelsetalet har redan börjat falla betydligt, både i USA och England i takt med höjningen av kvinnornas medvetande de senaste åren.) De kommer gradvis att upphöra tvinga sina barn genom kastrationskomplexet, och i stället lära sina små flickor hur de kan använda sin klitoris, och lära sina små pojkar att deras penis inte är på något sätt bättre, fast den är större, utan den har också sina nackdelar (bara en orgasm varje gång!) Avskaffandet av kastrationskomplexet kommer slutligen att tillåta pojkar och flickor att utveckla både sina homosexuella och heterosexuella tendenser på ett otvunget sätt.

KVINNANS FRIGÖRELSE OCH SOCIALISMEN

Under födelsekontrollens epok sätter kapitalismen inte längre några absoluta gränser för kvinnans frigörelse, och denna kamp kan därför göra avsevärda framsteg före den socialistiska revolutionen. Men kapitalismen är förvisso ett hinder för kvinnofrigörelsen, och i ett visst kapitalistiskt samhälle som t ex vårt eget, där den mansdominerade kärnfamiljen som producerades av ett tidigare skede i kapitalismen är så fast rotad, är kvinnans frigörelse och den socialistiska revolutionen förbundna genom komplicerade förhållanden. För ett kapitalistiskt samhälle är det sociala barnunderhållet en kostnad utöver produktionen som kommer att motarbetas så länge som möjligt, och den beviljas först då det inte längre kan undvikas. Den kapitalistiska staten kan i verkligheten svara på ett fallande födelsetal både genom att utvidga möjligheterna till barnomvårdnad men också genom inskränkningar i aborträtten och tillgången till preventivmedel. Detta har till och med några stater som påstås bygga socialismen gjort (Ryssland på trettiotalet, Rumänien idag). Arbetsdelningen efter könsgränser (t ex kvinnokoncentrationen i den lågavlönade service sektorn) är ett av de sätt på vilket den

kapitalistiska ekonomin spontant arbetar för att förevisa kvinnans ekonomiska beroende, fastän den ursprungligen var en effekt av kärnfamiljen. Trots att kvinnorna kan göra begränsade framsteg inom kapitalismen, och inte kommer att lyssna på de "marxister" som säger åt dem att vänta med de sexuella problemen till "efter revolutionen", kommer de förvisso att stöta på klassamhällets barriärer under sin kamp för frigörelse. Utvecklingen av en självständig kvinnorörelse är alltså inte under nuvarande villkor på något sätt en "borgerligt feministisk" avvikelse; den har en objektivt antikapitalistisk dimension, och kan länkas till arbetarrörelsen på denna grund.

EN MÅLSÄTTNING FÖR HOMOSEXUELLA MARXISTER

Vad betyder denna teori om familjen och kvinnans frigörelse för de marxister som kämpar för homosexuell frigörelse?

För det första är det fel att tro att homosexuella kan organiseras mot den kapitalistiska staten och för socialismen utgående från kampen för fri- och rättigheter. Den kapitalistiska staten drar sig snabbt tillbaka från sina ingripanden rörande den sexuella inriktningen, och i mer avancerade borgerliga demokratier som t ex Holland uppträder den redan inför homosexuella som en förstående vän som försvarar dem mot den emotionella fiendskap som familjen framskapat. För det andra, när mans- och kvinnorollerna gradvis undermineras av kvinnorörelsen kommer de antihomosexuella stämningarna att långsamt försvinna, och det kommer att bli ett stadigt växande område där homosexuella kan agera utan förföljelse eller diskriminering. Den homosexuella massrörelsen, för vilken det homosexuella problemet nödvändigtvis är begränsat till att homosexuella skall bli "accepterade", får en rak och bred väg framför sig, allteftersom homosexuella accepteras inom fler och fler av det sociala livets om-

råden. Detta är förvisso en kamp utan större revolutionära möjligheter. Den följer i huvudsak en av homokampen oberoende utveckling, nämligen undermineringen av mans- och kvinnorollen som utföres av kvinnorörelsen.

GLF försökte kombinera en massorganisation av homosexuella med en kamp mot familjestrukturerna, vilka helt korrekt sågs som grunden för förtrycket. GLF misslyckades därför att de homosexuella, som befinner sig utanför familjen, har små möjligheter att delta i kampen att förändra den. Ett av de få områden där detta kanske är möjligt är sexualupplysning i skolorna, vilka ju bistår familjen i dess reproduktion. Om något överlever av gamla GLF blir det troligen insatser av den typen.

Eftersom det inte finns någon bas för en bred revolutionär homosexuell rörelse, (vilket det absolut finns för kvinnorörelsen), måste de homosexuella marxisterna lägga tyngdpunkten av sitt arbete inom den marxistiska vänstern. GLF:s arbete har lett till att det nu för första gången är möjligt för homosexuella att arbeta öppet inom de marxistiska organisationerna. Homosexuella grupper har växt fram i åtminstone tre av dem, och det har börjat röra sig i ett par till. Den marxistiska vänstern i Storbritannien är mycket liten, och såväl homosexuella marxister som kvinnokämpar kan vara med från början och bygga det revolutionära, proletära parti, som är det oundgängliga vapnet för att störta kapitalismen.

Bög + Fitta
Nettan + Kent

(forts.)

Homosexuella marxister kan, lika lite som andra, undgå att delta i de hårda strider om teori och strategi som just nu delar dem som betraktar sig som revolutionära marxister. Men vår gemensamma medvetenhet om sexualitetens problem borde få oss att förstå begränsningarna hos alla marxistiska organisationer. Kvinnorörelsen och den homosexuella rörelsen utgör en stor utmaning för de åarxistiska organisationerna i detta land, och än så länge tycks ingen ha svarat på denna utmaning. De som tror att den socialistiska revolutionen i Storbritannien skall äga rum snart, eller att arbetarklassen kan genomföra den utan att ändra sitt nuvarande medvetande, kommer naturligtvis aldrig att göra det. Men en socialistisk revolution kommer inte att vara möjlig i Storbritannien utan en föregående kulturrevolution inom arbetarklassen, som än idag är full av rasism, socialimperialism och sexuella fördomar. Den brittiska revolutionen är ännu långt borta, och marxisterna i Storbritannien är bara i färd med att lägga grundstenarna till en revolutionär, proletär rörelse.. Lenin skrev, att "förkämpens roll kan utföras endast av ett parti, som leds av en avancerad teori", och han skrev detta med särskild tanke på ett land där "den ryska socialdemokratins nationella uppgifter /är/ sådana, som inget socialistiskt parti i världen hittills stått inför". (Vad bör göras, kap 1 d)

Problemet med en socialistisk revolution i ett utvecklat kapitalistland har inte lösts av något marxistiskt parti. För att kunna lösa det är det nödvändigt att den marxistiska teorin och praktiken utsträcks till att omfatta den sexuella motsättningen. Om inte ett marxistiskt parti förstår alla mekanismerna i det samhälle det vill omvandla, och grundar sin strategi på en sådan omfattande analys, kommer det att misslyckas.. Det finns ingen genväg till revolutionen, och alla försök att korta vägen leder till reformismens trask.

Detta är oundvikligt för de marxistiska organisationer som stryker arbetarklassens (för att inte säga småborgarnas) sexuella fördomar medhårs i sin rekryteringspolitik. Ingenbkan kalla sig kommunist i ett land som vårt, där rörelser för kvinnornas och de homosexuellas befrielse redan har framträtt - och vilka representerar sociala krafter som är en del av rörelsen från kapitalismen till kommunismen - om han inte klart förstår betydelsen av dessa rörelser och i praktiken för en konstant kamp mot sexuella fördomar. Detta är inte alls en moraliserande inställning eller en bön från homosexuella och kvinnokänpar om en plats i den socialistiska solen. Det är tvärtom en förutsättning för en framgångsrik marxistisk praktik

Genom att ta ställning mot sexismen kommer de marxistiska organisationerna att dra till sig kvinnor och homosexuella som reser sig till kamp och kräver befrielse. Genom att sopa frågan under mattan förlorar de denna kraft, och vinner i gengäld endast stöd från det fåtal manschauvinister som inte vill acceptera tanken på frigörelse för kvinnor och homosexuella.

Allmänt sett kan den brittiska marxismen inte nöja sig med sådan kritik av kapitalismen som utformats för länge sedan eller gäller andra länder. Den enda vägen framåt är att skärpa och fördjupa kritiken av alla aspekter av livet under kapitalismen, till den slutligen har tillräcklig styrka att skära genom alla spetsfundiga ideologier och sociala kontroller som binder människor till det nuvarande samhället. Genom att skriva in den homosexuella frigörelsen på sin fana och i handling föra en kamp mot sexuella fördomar, kommer de marxistiska organisationerna att på kort sikt tyckas stå ännu längre från de flesta människor än de gör för närvarande, och de kommer utan tvekan att orsaka mer fiendlighet. Men det är endast genom att stå fast bredvid de

nya sociala krafter historien har
släppt fram, som vi i det långa
loppet kommer att kunna erbjuda
det brittiska folket något som

verkligen är värt att göra en so-
cialistisk revolution för.

+ - + - + - +

Komtillmej och sovnu

Det är efteråt
och du talar på täspetsarna
lycklig att vara del av mörkret
Läppar mjuknar
ett förspeel till trötthet
Komtillmej och sovnu
för i morron
när polisen
förklädd till solen
kryper in i rummet
och din mamma
förklädd som fåglar
ropar från träden
kommer du klä dej i en klänning av skam
och skor med höga brutna ideal
och du tackar nej till kaffet
och springer
helavägenhem

Roger Mc Gough

NÄR SÖLEN GÅR NER

När samvetet ditt så säger stopp
när tiden dig inte ger något hopp
när solen går ner för att ej komma tillbaka
när dina ögon är röda av nattlig vaka.

Då skulle jag tyst ett ord dig ge
en vän som du, det får inte ske
försök tala ut, säg som det är
jag känner för pojkar, vill nu bli kär.

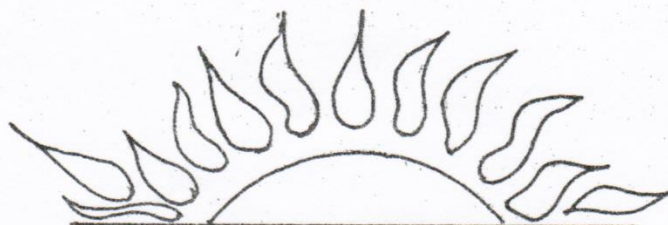
För kvällssolen ger dig du bög inget hopp
för modern och fadern de säger nu stopp!
och ensamheten heter ditt kval
för som du nu ser det finns inget val.

Nu vill jag åter ett ord dig ge
vi är fler, vi är fler, du måste nu se
så sakta vi alla kommit till sans
nu Peter ger Mats och livet en chans.

Så fly då ej bort i skammen min vän
man måste så fråga: Vem har gett dig den?
skall förtryckets moral krossa din själ
nej, aldrig de får dig tyst och ihjäl.

(Melodi: Rising Sun)

Rolf
Juli 1972

ENBART FÖR NÖJES SKULL - eller: Det som inte står i "Kapitalet".

"Efter Cambridge - tomt, tomt, tomt." Så skrev Lytton Strachey till Leonard Woolf när han återgick till vad han kallade "icke-intimitetens fängelse", familjelivet. Under en femårsperiod upplevde han depressioner, desillusioner och svårigheter. Under denna svåra period gick han t.o.m så långt att han friade till Virginia Stephen (Virginia Woolf) och till han stora förvåning accepterade hon. Detta var det slutliga nederlaget.

Vem var Lytton Strachey? Jo en mycket framträdande essäist, författare kring sekelskiftet i England, sporadiskt medlem av det som kallades Bloomsburygruppen. Denna grupp som utgjorde en litterär och intellektuellt mycket inflytelserik grupp under en lång period i Englands kulturella liv, innehöll många homosexuella. Däribland Lytton Strachey, J.M. Keynes, Virginia Woolf m.fl.

Detta framgår i en dagboksbiografi som sammanställts av Strachey's biograf Michael Holroyd. Han har tidigare gett ut en två-volymsbioografi om Strachey. Den här boken är enbart utdrag ur dagböckerna.

Lytton Strachey by Himself, a Self-Portrait, ed. and intrd. by M. Holroyd, Heinemann, London, 1971, 48:75 sv, kr.

Harold Nicolson gift med författarinnan Vita Sackville-West, och i Sverige främst känd genom de dagboksvolymer hans son sammanställt, var också sporadiskt medlem av Bloomsburygruppen. Hans äktenskap - eller rättare Vita Sackville West's hemliga självbiografi och/eller -bekännelser om det - skildras i en nyutkommen bok som heter "Porträtt av ett äktenskap", sammanställd av sonen Nigel Nicolson. Det som är upphovet till boken är en liten dagbok skriven av modern om hennes lesbiska förhållande före och under äktenskapet. Denna dagbok fann sonen efter hennes död. Boken har sammanställt är en hyllning till den starka kärleken som hans föräldrar hade trots att båda hade homosexuella relationer under hela deras mycket långa äktenskap. Det är en mycket fin och ömsint bok som borde läsas av många.

"Porträtt av ett äktenskap", Nigel Nicolson, Bonniers 1974, pris okänt.

För den som vill byta ut de socialistisk handböckerna för att läsa något skönlitterärt är Iris Murdoch's "Hök och duvor", en mycket fin roman som bl.a skildrar ett förhållande mellan två killar, vars kärlek är den enda som överlever de tragedier, självmord och nederlag som drabbar romanens övriga figurer. Den kom ut 1972 på Norstedts, på engelska heter den "A fairly honourable defeat". Den är givetvis billig på engelska.

Slutligen kan vi tala om att Revolt, nr 11 1974, innehåller första delen av två artiklar om Wilhelm Reich, som man kan läsa som en ganska bra introduktion till denne för sexualpolitiken så viktiga förgrundsfigur. Även de begränsningar och misstag som är en del av historien kan var lärorika.

Sedan början av 1974 finns det en organiserad grupp av homosexuella socialister i Stockholm.
(Liknande grupper finns också i Malmö/lund och i Borås)

Vår utgångspunkt är att homosexuella är förtryckta.

Vad vi vill göra är att studera och analysera förtrycket av sexualiteten, speciellt homosexualiteten.

Vi vill analysera varför homosexuella är förtryckta och bekämpa förtrycket medvetna om att de homosexuellas befrielse måste vara deras eget verk.

Som socialister inser vi att förtrycket av homosexuella måste sättas in i sitt samhälleliga och historiska sammanhang och att förtrycket har samma grund som kvinnoförtrycket, nämligen den kapitalistiska samhällsordningen med dess behov av könsroller och hierarkisk kärnfamilj.

Den homosexuella frigörelsen och förtryckta gruppers gemenskap i en kamp för ett socialistiskt samhälle innebär, enligt vår mening, en frigörelse för alla människor.

Gruppen Homosexuella Socialister arbetar på flera olika sätt; dels med internt arbete för att lära känna varandra, stärka vår självkänsla och skapa politisk och personlig medvetandehöjning; dels genom olika aktioner - - flygblad, arbete med denna tidning, studiecirklar, kontakt med andra radikal grupper och organisationer, osv.

KAMP MOT FÖRTRYCK AV SEXUELLA MINORITETER

NED MED KÖNSROLLERNA

BEKÄMPA DEN HIERARKISKA KÄRNFAMILJEN, SEXUELLT FÖRTRYCK
OCH AUKTORITÄR UPFÖSTRAN

KAMP FÖR MÄNNISKANS TOTALA FRIGÖRELSE

KAMP FÖR SOCIALISM

november 1974